

Spoštovani možje,

Pripravljamo se na praznik vseh svetih, gremo na grobove in si v novembru prizadevamo, da bi nas šlo čim več na referendum in bi glasovali proti morilskemu zakonu o samomoru, ki omogoča nekaznovano morjenje vse povprek.

Prilagam besedilo o smrti, ki se mi zdi dragoceno in primerno za rast naše moške moči in trdnosti.

Med branjem si podčrtaj kar se te je dotaknilo in se ti zdi pomembno poglobiti in se o tem pogovoriti.

Vprašanja

- 1. Kaj se me v besedilu najbolj dotakne?**
- 2. Kako gledam na svojo smrt in na smrt svojih bližnjih?**
- 3. Ali mi misel na smrt pomaga k bolj veselemu in ustvarjalnemu življenju?**

Smrt kot vir smisla: Bistveni poudarki

Glavna teza besedila je, da smrt ni absurdna, temveč je nujen pogoj za smiselno, pristno in odgovorno človeško življenje. Smrt življenju ne vzame smisla. Dejstvo je, da bi bila nesmrtnost v sedanjem stanju veliko večji nesmisel.

1. Nesmrtnost kot večna ječa

Če bi bili nesmrtni v našem "bednem" sedanjem stanju, bi življenje izgubilo vsak pomen in ustvarjalno napetost.

- **Krog brez izhoda:** Brez konca bi življenje postalo brezciljno vrtenje v krogu, podobno "brezupnemu B-filmu".
- **Izguba skrivnosti in nujnosti:** Čas bi izpraznil vsako nujnost. Ker bi imeli vse življenje pred seboj, ne bi imeli razloga za odločitev ali nujnost dejanj. Kot pravi André Gide, le "temno ozadje smrti" daje trenutkom bleščavo.
- **Smrtno trajanje:** Takšna nesmrtnost ne bi bila pravo življenje, ampak le "smrtno trajanje" – stanje večne povprečnosti in dolgočasja.

2. Posledice nesmrtnosti za družbo in posameznika

Nesmrtnosti bi prinesla več katastrofalnih posledic:

- 1. Konec generacij in zgodovine:** Brez smrti ne bi bilo naravne menjave generacij. Prva generacija nesmrtnih bi za vedno obdržala oblast, sinovi bi postali tekmeči očetom, zgodovina pa bi se zavozlala v "brezkončne malenkostne zgodbice".
- 2. Vladavina krivičnosti:** Človeška pravičnost je omejena in površinska. Edini globinski sodniki sta **vest** in **Bog**. Brez ideje o poslednji sodbi (eshatalogije), kjer bi bila vsaka resnica razgaljena, ne more biti pristne odgovornosti. Nesmrtnost bi pomenila "pobeg brez vrnitve", kjer noben greh ne bi bil nikoli razkrit in sojen.
- 3. Izguba pristnosti (Heidegger):** Smrt nas sili, da postanemo pristni. V "skrajni intimnosti" agonije padajo vse maske in prevare. Sprejetje lastne smrtnosti je edini način, da postanemo, kar v resnici smo, in vzpostavimo pristen odnos z drugim.
- 4. Izguba govorice in žrtvovanja:** Beseda pridobi globino le, ker "trepetaje sprejme skrivnost" smrti. Brez nje bi bila le prazno govoričenje. Prav tako bi bila nemogoča najvišja podoba ljubezni – **žrtvovanje življenja** za tiste, ki jih ljubimo. Junaštvo in tragična veličina bi izginili.
- 5. Ločitev od Boga in blaženosti:** Nesmrtnost bi nas za vedno ločila od umrlih in predvsem od Boga. Dostop do "možne blaženosti" bi bil preprečen v korist "nizkotnih malih zadovoljstev". Zemeljski raj bi se spremenil v pekel.

3. Zanikanje smrti kot vzrok "kulture smrti"

Sodobna družba beži pred smrtjo, kar paradoksalno ustvarja "kulturo smrti".

- **Strategije bega:**
 - **Skrivanje:** Umirajoče odstranimo iz vidnega polja, stare obravnavamo kot mlade.
 - **Banaliziranje:** Z mediji smo preplavljeni z namišljenimi, spektakularnimi smrtmi, medtem ko prava, osebna smrt ostaja neznanka.
 - **Zanikanje življenja:** Želja po idiličnem, brezproblematičnem življenju vodi v odklanjanje odgovornosti (npr. razveze, splav, evtanazija). Zanikanje smrti vodi do zanikanja življenja v vsej njegovi težki, a smiselni polnosti.

4. Dober konec ali cilj življenja: Evtanazija in prostovoljna smrt

- **Evtanazija v izvornem pomenu** pomeni "dober konec". Za dobro življenje je nujna tudi dobra smrt. Vprašanje "Kaj moram storiti, da bom srečen?" je neločljivo od vprašanja "Kakšno smrt moram želeči?".
- **Prostovoljna smrt** ni le samomor. Vsak človek se mora soočiti s smrtjo in se ji lahko prostovoljno **odpre ali upre**. Končna izbira je med **samomorom** (zadnji napuh) in **mučeništvom** (zadnja izročitev in pričevanje ljubezni).
- Sodobna gibanja za "dostojanstveno smrt" (evtanazijo) besedo razumejo napačno. Namesto da bi pomagali k dobremu umiranju, pod pretvezo sočutja pomagajo k umoru, ko so ljudje najbolj ranljivi in izgubljeni.

5. Upanje kot odgovor na smrtnost

Resnično soočenje s smrtjo ne vodi v obup, temveč v **upanje**.

- **Upanje ni optimizem:** Optimizem je "lažno upanje". Pravo upanje je junaška krepost, ki pogleda smrti v obraz in uniči vse prazne človeške upe.
- **Upanje zahteva Drugega:** Lastna nemoč nas sili, da pričakujemo odrešenje od "moči od zgoraj". Človeški čas je odprtost v onstranstvo, iskanje sreče, ki je lahko izpolnjena le z božjo pomočjo.
- **Smrt kot blagoslov:** Če se človek nauči "umirati sebi" v ljubezni do drugih, postane smrt na koncu blizu in domača. Kot pšenično zrno, ki mora umreti, da obrodi sad, tudi naše življenje dobi smisel in plodnost s sprejetjem smrti. Prava priprava na smrt je "popolnoma nesebična zavzetost" za druge.

Zaključek: Smrt ni absurd, temveč je vrata v smisel. Odpira nas k resničnosti, pristnosti, odgovornosti in presežnemu cilju. Zanikanje smrti nas zapira v površnost, prazno govoričenje in kulturo smrti, medtem ko je njeno sprejemanje temelj kulture življenja in resničnega upanja. Božje življenje sinov in hčera se nam odpre, ko sprejmemo smrt kot dokončno dosego cilja: ljubeče srečanje in večno podarjanje življenja drug drugemu; Oče Bog nam podarja samega sebe, mi pa se podarjamo Njemu in drugim. Božja družina. Ker mi je to dragoceno bom šel na referendum in glasoval proti sprejeti morilski zakonodaji in kulturi smrti, ter povabil še vse druge, ki so mi dragoceni in nosijo v sebi krstni dar Božjega sinovstva in hčerinstva. Hvala vam možje, ker se borite za dobro smrt in s tem za ustvarjalno in ljubeče življenje, svoje in svojih potomcev. Bog vas živi.

Če hočete globlje in širše razmišljati si lahko preberete knjigo Fabrice Hadjadj, Kako uspeti v smrti, po kateri je narejen pričujoči povzetek, ki ste ga prebrali.